

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De tertia, & quarta specie Irregulariatis ex defectu ætatis, & ex defectu libertatis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

dicitur deinceps) susceptum Ordinem exercere in occulto, aut inter alios leprosus: nisi forte manus, aut labra haberet corrupta: aut tam grandis esset lepra ut sine penicillo ministerium explere non posset. Promoueri autem non potest, ne quidem ad ministrandum in occulto, aut inter alios leprosus, ut notat Maiolus lib. 2. cap. 18.

Vbi addit ex eodem D. Thoma, idem ac de lepra in hac re iudicium esse de scabie quae liberum vsum manuum valde impedit, ita vt sacramenti contractio non sit tuta, qualis est ea scabies, quam medici psoram dicunt, ex atra bile sicut lepra originem trahens. Idipsam de luē Venerea. prout ad acres dolores habet adiuncta vlcera, per totum corpus diffusa, idem author in sequenti cap. 19. merito statuit propter magnam similitudinem, quā talis morbus habet cum ipsa lepra: in eo, quod incurabilis sit, & contagione inficiat, scandaloque & horrore sit, etiam magis, quam lepra, hoc nomine, quod turpitudinem fœdæ libidinis vnde causatur, præ se ferat in conspectu hominum. Ideoq; illam etiam irregularitatem inducit, quam incurant Sacerdotes fornicarij, cum actus criminis ipsorum manifestus, ostensusque est, vt habet textus expressus in cap. Sacerdotes, distinct. 50. Adeo vt, ex eodem authore, quantumuis ei verbo deessent externa illa vlcera, sed adesset claudicatio, vel vocis debilitatio ob internam faucium, vel narium corrosionem, vel capillorum defluxio, vel aliquid simile inde proueniens, vnde vulgus scandalum pateretur, etiam si æger de suo crimine penitentiam egisset, ipse nec posset promoueri, nec iam promotus Ordines susceptos exercere.

Secundus morbus irregularitatem specialiter inducens ex eodem Maiolo in sequenti cap. 20. est: tum phthisis: præsertim cum ex medicorum attestacione, periculum est ne halitu aut fetore phthisici inficiantur alij, aut tussis reddat non tutam Eucharistia sumptionem: Tum etiam pestis, imo & pestis suspicio, donec ea purgetur, propter ingens periculum contagionis quod est in illa.

Tertius morbus, ex eodem in cap. 21. est podagra, & chitagra: illa quidem, quatenus ob eam non potest quis stans altari commode deseruire: vt censendus est, iuxta glossam ad cap. Si quis in infirmitate, distinct. 5. & Panor. mit. ad cap. 2. De Clerico agrotante num. 3. qui sine baculo nequit ad altare ascendere. Hæc vero quatenus vsum manus ita impedit, vel deformem efficit, vt inde timeri possit scandalum propter deformitatem membri, aut sacramenti tractacionem nõ securam, ob illius debilitatem: quibus de causis arceat quis à celebratione Missæ, iuxta cap. Presbyterum De Clerico agrotante.

Quartus morbus ex eodem Maiolo in cap. 22. est febris, quæ adeo vexat hominem, vt in eo sensuum officia non sint libera: grande enim periculum esset sacris ministeriis se in tali agitatione ingerere. Quamquam si febris non esset continua, sed intercalaris: quo tempore ea vacat, & liberum corpori vsum permittit, promoueri quis posset, aut promotus celebrare, si coadiutorem secum habeat, qui si febris inualuerit, possit succurrere, aut si opus sit, sacra ministeria perficere, argumento cap. Illud, & cap. Nihil, 7. quæst. 1.

Quintus apud eundem in cap. 23. est dolor capitis continuus, aut quasi continuus, quo quis angitur tam grauiter, vt nõ habeat liberum naturæ vsum ad exercenda Clericalia officia. Ob qualem dolorem Episcopo datur coadiutor in cap. Scripsit, & in cap. Qualiter, ead. quæst. 1. vnde intelligitur, quod posito eo impedimento, talis non fuerit in Episcopum promouendus.

Sextus ex cap. 24. est paralysis: qua membra corporis ita dissoluantur ve suo vstu destituantur. Nam ea laboranti datur quoque coadiutor, iuxta cap. vltimum De Clerico agrotante. Idem etiam, ob similem effectum dici potest de apoplexia, qua membra ita corripuntur, vt ad agendum inutilia reddantur.

Pro septimo, idem Maiolus in cap. 25. ponit defectum abstemiorum illorum qui sic à vino abhorrent, vt illud nec bibant, nec bibere possint. Quales glossa ad cap. Ipsi Apostoli. 2. quæst. 7. ordinari nõ posse probat ex eo, quod Missam celebrare non possint, cum in ea omitti nequeat

consecratio, sumptioque calicis, De consecrati. distinct. 2. cap. Compertimus. Maximum autem periculum est; ne si talis abstemius calicem consecret, illum phlogente natura, non possit sumere, saltem sine periculo ægritudinis, vel sumptum euomendi. Quare ipse potendus est in numero eorum qui inhabiles censentur ad Ordines.

Postremo loco in cap. vltimo ponit languidorem stomachi adferentē notabile periculum eubendi, sacram Eucharistiam. Quod periculum, ab eius perceptione arceat, patet ex cap. Si quis per ebrietatem, De consecratione distinct. 2. Vbi Eucharistiam enomenti, etiam per infirmitatem, penitentia imponitur. Adde ex tali quoque periculo nasci horrorem, ac scandalum populi.

Aduerte obiter non referre, quod de omnibus propositis morbis non habeatur specialis mentio in iure canonico: quia sufficit illos eam affinitatem habere cum iis, de quibus est specialis mentio, vt in vtriusque eadem plane cernatur ratio, & modus impediendi Ordinum vsum, adeo vt merito censentur eodem iure comprehendendi. Id enim est fundamentum generalis documenti, quod initio huius sectionis attulimus ex Nauarro: Qui in eodem num. 202. monet solum Papam in hac specie irregularitatis dispensare.

Aduerte item circa irregularitatem ex defectu corporis: eo ipso quod ob illum quis censetur irregularis, tanquam ad sacerdotium ineptus, ipsum ad inferiores Ordines promoueri non posse, imo nec ad Clericatum, iuxta cap. Illiteratos, distinct. 36. Iam tamen promotum, ob superuenientem defectum non prohiberi exercere actus inferiorum Ordinum, imo & sacerdotij, ad quos iure naturæ aptus fuerit: neque enim Sacerdos qui amisit partem pollicis, nec potest hostiam frangere, prohibetur Epistolam ad Euangelium canere, vel confessiones audire, sicut prohibetur Missam celebrare. Vide Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 200. & Couar. ad Clement. Si furiosus, i. par. in initio, num. 5. Cum hocque in sequenti num. 7. (vbi communem sententiam esse ait) adde in irregularitate quæ incurritur ex corporis vitio, solum Papam dispensare, et si de tali vitio cum dubitatur, an sufficiat ad irregularitatem, sit Episcopi determinare: prout iidem authores notant ex Innocent. ad cap. 1. De corpore vitiat, & iam in præcedentibus annotauimus.

CAPVT VI.

De tertia, & quarta specie irregularitatis ex defectu ætatis, & ex defectu libertatis.

SVM MARI VM.

- 60 Defectus ætatis quatenus irregularitatem inducat.
- 61 Ordinari ante legitimam ætatem sunt suspensi: & quatenus talis suspensionis violatione, irregularitatem incurrant.
- 62 Solum Papa dispensare potest, vt quis ante legitimam ætatem ordinetur, aut Ordinem exerceat.
- 63 De irregularitate mancipiorum, quid sit tenendum.
- 64 De irregularitate maritum.
- 65 De irregularitate eorum, qui sunt alijs ad ratiocinia obligati.

Defectum ætatis dum durat, facere hominem irregularem communis sententia est: quæ, vt Nauar. cap. 27. num. 202. notat, deducitur ex cap. vltimo, De temporibus ordinationum in 6. Addi potest ex cap. In veteri, distinct. 77. & ex cap. Pueri, i. q. 1. & ex cap. Vel non est, De temporibus ordinationum. Ac iure quidem antiquo fuerunt singulis Ordinibus propria ætates præscriptæ, sed in Clement. vltima, De ætate & qualitate, immutatū est his verbis, Generalem Ecclesiæ obseruantiam volentes antiquis iuribus in hac parte præserti: decernimus vt, non alio obstante impedimento Canonico, possit quis libere in decimo octauo ad Subdiaconatus: in 20. ad Diaconatus, & in 25. ætatis suæ anno ad Presbyteratus Ordines promoueri. Vbi videnda est glossa. Nuper vero Concilium Tridentinum in sess. 23. cap. 12. De reform. ad Subdiaconatus Ordine ante

22. annum, ad Diaconatus ante 23. ad Presbyteratus ante 25. etatis suae annum (inceptum intellige iuxta vltimam consuetudinem, quae optima est legum interpret, cap. Cum dilectus, De consuetudine) quemquam promoueri prohibet: tacens de minoribus Ordinibus, quasi in his magis sit habenda ratio literaturae, & morum (de quibus praecipit cap. 4. & 11.) quae etatis. Constat autem ex cap. Nullus, De temporibus ordinationum in sexto, eos nulli esse conferendos ante septimum annum expletum. Illic enim infans prohibetur initiari prima tonsura, & multo magis minoribus Ordinibus.] Infantem vero dicit eum qui non excessit septimum annum, ex glossa ibidem ad verbum (Infanti.)

61. Caterum ordinati ante legitimam aetate suspensi sunt ab Ordinum executione, donec ad illam peruenerint. Ea autem adueniente, dummodo susceptos Ordines nondum exercuerint, possunt sine dispensatione eos exercere, & ad altiores promoueri: argumento cap. Vel non est compos, De temporibus ordinationum: iuxta communem, vt habet Couar. ad Clemen. Si furiosus, l. par. §. 1. num. 4. Doctorum interpretationem. Sin exercet actus Ordinum maiorum (intellige cum Nauar. post citando) antequam ad legitimam aetatem peruenerit, ex violatione suspensionis, seu eo nomine quod suspensus Ordinem exercuerit, irregularitatem incurrit: vnde & adueniente aetate opus habet dispensatione Papae, vt per bullam Pij secundi, quae incipit, Cum ex sacrorum, anno ant Sylu. in verbo, Irregularitas quae. 10. in fine, & Nauar. in Enchir. cap. 25. num. 70. ex cap. 27. num. 155. & Couar. loco cit. alios referens. Quam tamen bullam Nauar. in dicto num. 155. putat non comprehendere eum, qui temerarie quidem ordinatus est, sed postea bona fide, & candida simplicitate per poenitentiam purgato peccato, exercuit Ordinem, existimans id sibi licitum esse: sicut nec eum qui bona fide & simplicitate existimans se legitimum cum non esset, ordinatus est. Id quod ille infert ex verbo, *presumpsit*, quo Pontifex in dicta bulla vtitur, importante dolum.

62. Neminem autem posse cum quoquam, siue ad suspensionem, siue ad executionem Ordinum ante legitimam aetatem dispensare praeter Papam, confirmat glossa ad cap. Cum dilectus, De electione, verbo, In aetate: & ad cap. Nihil, eodem tit. verbo, Aetatis habetque locum in religiosis, privilegis quibuscumque quod id, exclusus, ex Concil. Trident. in cit. cap. 12. Id quod Nauarrus notat in sequenti num. 202. versu 12.

PARS RELIQUA CAPITIS.

De Irregularitate ex defectu libertatis.

63. EX defectu libertatis irregulares sunt. Primo, illi qui omnino priuantur libertate, vt mancipia. Ita habetur per totam fere distinct. 54. & totum tit. De seruis non ordinandis. Quod genus hominum Ecclesia tanto studio a sacris Ordinibus arceat, vt Episcopus, in sua consecratione de ea re moneatur quemadmodum attingitur in cap. Coniuluit, De seruis non ordinandis, cum dicitur: Si memores, in consecratione tibi dictum fuit, vide ne quemlibet se uilis conditionis ad Ordines promouere praesumas. Ratio vero est, vilitas siue abiectio seruilis conditionis, & dignitas sacerdotalis, vt in *tertiapartit. 28. cap. 6. §. 6. D. Anton. expressit.*

Ceterum si seruus domino sciente, nec contradicente ordinatus est: hoc ipso euadit liber, & ingenuus ex cap. Si seruis sciente, distinct. 54. etiam si minoribus tantum Ordinibus esset ordinatus, ex D. Anton. loco cit. Et ratio est, quia canon generaliter loquitur. Sin autem domino nesciente, vel nullo ordinatus est, distinguere oportet. Nam vel promotus est tantum ad minores Ordines, & tunc redigitur in pristinam seruitutem, ex cap. Nulli, distinct. 54. & ex cap. 2. De seruis non ordinandis. Id quod glossa vtrouique exprimit: atque ad ipsum cap. Nulli, ea notat, talem nullo Clericorum privilegio gaudere, nisi Canonis imponentis excommunicationem percussori Clerici, quod & amittit depositus.

Iam si promotus est ad Diaconatum: id aut contingit

sciente Episcopo ordinatore: tuncque liber erit, & Episcopus tenebitur domino satisfacere, ex cap. Si seruis absente, eadem distinct. 54. aut contingit nesciente Episcopo, sed scientibus praesentatoribus, & tunc per idem cap. Hi tenebantur similiter domino satisfacere: aut demum contingit nec Episcopo, nec praesentatoribus scientibus: tuncq; ordinatus tenebitur substituere alium seruum suo loco, vel dare pretium suae redemptionis. Quod si nec uti possit, de popi debet ac domino suo restitui iuxta cap. Ex antiquis, eadem distinct. 54. Idem esse dicendum de promotis ad Sudaconatum patet ex cap. Miramur, De seruis non ordinandis, vbi eodem privilegio cum Diacono gaudere exprimitur.

Deniq; si promotus est ad sacerdotium, nequit amplius cogi ad seruitutem subeundam, sed si quod peculium habeat, debet illud reddere domino, per citatum cap. Ex antiquis, aut si non habeat, debet redemptionem procurare, prout Nauar. addit in Enchir. cap. 27. nu. 202. aut demum si neq; illud, neq; hoc potest, debet seruire Domino in iis obsequiis, quae Ordinem, quem consecutus est, non deceant, iuxta cap. Frequens, eadem distinct. Aduenit vero domino tantum concedi spatium vnius anni ad repetendum seruum ordinatum, ex cap. Si seruis sciente, supra memorato. Quem annum glossa ad verbum, Vnius, iudicat esse numerandum a tempore quo sciuit ordinatum. Et ratio esse potest, quod in tali reus innocenti censeri debeat fauere velle, non fraudulenter nocenti.

Secundo, ex eodem libertatis defectu irregulares sunt illi, qui libertatem quidem aliquam habent, non tamen integram, & perfectam: vt Curiales, & ij qui obligati sunt aliis ad ratiocinia: nam Curiales: siue, vt D. Anton. loco citato §. 4. interpretatur, ij qui ex quacunque cau a3 curia publicam potestatem habent, obligati sunt ad aliquod munus gerendum: quousque fuerint soluti ea obligatione, non posse ordinari, habetur ex cap. 1. 2. & 3. distinct. 51. & ex cap. primo, distinct. 55. In quibus rationes hae redduntur: in cap. quidem primo distinct. 51. quod in talium numerum executione plerumque contingant ex quibus irregularitas incurritur: in cap. v. 02. & 3. quod Ecclesia molestiam passura esset, dum domini quibus obligantur, ipsos repeterent. In eodem demum tertio, & in primo distinct. 53. ne suspicio sit simulatae promotionis ad liberandum se ab obligatione per sacerdotium. Intelligendum autem illud est, *ex eodem auctore*, siue in uas sit honestum, sicut est iudicum, A uocatorum, Militum, & similibus: siue inhonestum vt histrionum, & aliorum, qui theatralibus spectaculis addicti, publicis stipendiis aluntur ad ludicia facienda. Atque hi posteriores, quoniam per tale ministerium infames redduntur, non sunt statim ac liberantur ab illa obligatione, idonei ad Ordines, donec sublata sit infamia. Illi autem priores statim fiunt, nisi in executione sui maneris egerint aliquid per quod irregularitas contrahitur, vt si exercuerint iudicium sanguinis.

Iam de iis qui a ratiocinia obligati sunt aliis, quod sint irregulares, habetur ex cap. v. nico, De obligatis ad ratiocinia. Quod quomodo accipiendum sit, glossa ibidem verbo, *Ratiocinia*, & cum ea D. Antoninus in eodem §. 4. sic explicat. Obligatus ad ratiocinia alicui seculari personae non miserabili: velur tutor, curator, procurator: si in officio voluerit permanere, promoueri non debet 21. quae 3. cap. 1. & 2. & titulo, Ne clerici, vel Monachi & c. cap. 1. & 2. Si vero Ecclesiasticae personae aut seculari quidem, sed miserabili, seu paupertate, vel infirmitate oppressa, quam quilibet iuuare tenetur, etiam perseverans in officio, potest promoueri, si nihil aliud obliat: distinct. 86. cap. Peruenit, & 16. quae 7. cap. In noua actione. Sin administrationem quidem deposuit negotiorum, vel officij quod gessit, sed manet obligatus ad ratiocinia: si haec sint publica, id est, ad quae obligetur reipub. promoueri non debet ante redditam rationem, ne reuocetur: ex cap. Praeterea, distinct. 51. Si vero sint priuata, vt ob *empionem*, vel aliam *similem* mota est ei quaestio de dolo, seu perfidia: vel neque mouetur neq; mota est. Siq; prius, non debet ante finem

litis

REGINA
PRAS
FORS
E. V.

litis promoueri, distinct. 81. cap. Tantus. Quantum vero tempus satis sit ad eam terminandam, taxari debet per Episcopum; in posterius, non obstante obligatione promoueri debet, inquit memorata glossa, nisi manifestum sit ipsum de dolo teneri: quo casu Episcopus eum repellere deberet: sicut quemlibet criminolium, & infamem, 6. q. 1. cap. Infames.

CAPVT VII.

De quinta specie Irregularitatis ex defectu natalium.

S Y M M A R I V M.

- 67 Irregularis est quisquis ex legitimo matrimonio natus non est.
- 68 Regula iudicandi de nato ex legitimo matrimonio non legitime.
- 69 De legitimatione filii spurii per subsequens parentum matrimonium legitimum.
- 70 Factus legitimus per consequens parentum matrimonium habitus est, ut ad seculares, sic & ad Ecclesiasticas dignitates.
- 71 Nec eget dispensatione ut susceptos Ordines exerceat, vel ad superiores ascendat.
- 72 Legitimatione per potestatem secularem non facit illegitimum ad Ordines habitum.
- 73 In hac irregularitate quatenus Papa, & quatenus Episcopus dispensat.
- 74 Illegitimus a Papa dispensatus absolute ad Ordines, & beneficia Ecclesiastica, non est eo ipso ad seculares dignitates.
- 75 De legitimatione facta per Papam cum aliqua determinatione.
- 76 Is qui existimatur ex legitimo matrimonio natus, sed non est: an censeri debeat irregularis.
- 77 Filii infidelium conuersorum, & filii fidelium expositi, quatenus sint irregulares.
- 78 De eo qui bona fide existimat se legitimum, & a matre illegitimus asseritur.
- 79 De hereticis, & eorum credentibus, receptatoribus, defensoribus, fautoribus, ac ipsorum filius quatenus sint irregulares.

EX defectu natalium irregularis est omnis illegitimus, seu non procreatus ex legitima vxore: qui ex cap. Nisi cum pudem. De renuntiatione, §. Personæ: vel est manzetus, natus ex scorto, seu meretrice: sic dictus voce Hebraica significante alienum: eo quod ignotam habeat originem, ob matrem pluribus prostitutam: vel est nothus ex adulterio natus, commisso ab vxorato cum soluta: vel est filius naturalis, natus ex concubina domi retenta à viro soluto, qui cum ea tempore concepti vel nati foetus contrahere potuit ex glossa ad cap. Per venerabilem, verbo, Naturalibus, Qui filij sint legitimi: vel denique est spurcius natus ex coitu damnato, seu quod punitur legibus: vt ex stupro, rapto, sacrilegio, incestu, aut ex semina coniugata. Quibus irregularitas imponitur per cap. 1. De filiis presbyterorum: quo præcipitur quidem tantum, ne talis aliquis, nisi religiosus factus sit, ad sacros Ordines promoueat: sed ex cap. 1. eodem tit. in 6. patet etiam à minoribus arceri.

Ratio autem cur sicut per leges ciuiles ab honoribus secularibus; ita & per Ecclesiasticas ab Ordinibus, & dignitatibus Ecclesiasticis illegitimus arceatur est, quod si in eisdem privilegiis quibus legitimus frueretur, nullo discrimine matrimonium à fornicatione separaretur ex corrupto hominum iudicio: nec filij ab imitatione sceleris parentum reuocarentur. Procedit vero istud in occulte illegitimis, etiam illis qui publice pro legitimis habentur ex Sylu. verbo, Irregularitas, quæ est. 20. & Nauar. in Enchir. cap. 23. num. 69. & cap. 27. num. 201. Nonnulla autem notare oportet. Primum est, sequentes regulas dari iudicandi de nato ex legitimo matrimonio non legitimo.

Prima est, si duo contraxerint per verba de presenti, eorumque alter ante consummationem matrimonij ingrediatur religionem, & profiteatur: si postea commiscean-

tur, proles que inde nascetur, legitima erit, quia per emissionem professionis, dissolutum omnino fuit matrimonium, ex Concil. Trid. sess. 24. can. 6.

Secunda est, Si post consummationem in matrimonij alter coniugum altero contradicere, vel ignoranter, religionem ingressus, in ea profiteatur: (aliam rationem ille casus adulterij intelliges in seq. lib. num. 326.) quia non est solutum matrimonium, & professus cogitur redire ad coniugem, ei que debitum coniugale reddere, ex cap. Quiddam, & cap. Placet, De conuersione coniugatorum, proles inde suscepta, legitima est.

Tertia est, Si mulier viro ad religionem transeuntē consentiat, postmodum non valens se continere, potest repetere virum, & vii matrimoniali copula, ex cap. De conuersi, coniug. Vnde proles que inde nascetur, erit legitima. Secus autem foret, si ipsa religionem esset ingressa, vel si suspecta non esset, saltim continentiam vouisset iuxta cap. Cum sis, & cap. Significauit, De conuersi, coniug. (præsertim si Episcopi consensus, & decretum de separatione accessisset) quia illicita plane tunc esset copula, ex ea que nasceretur partus, non legitimus. De qua re potest videri idem Sanchez lib. 7. De matrim. dispur. 33.

Quarta est, Si matrimonium contractum sit per verba de presenti, & ante consummationem vit fiat Subdiaconus, siue consentiente, siue dissentiente vxore, quia matrimonium inde non dirimitur, vxor potest cogere virum suum Subdiaconum ad consummationem matrimonij: Ita definitur in Extrauag. Ioannis 22. quæ incipit, Antiqua concertationis (vbi quoque talis, matrimonio etiam soluto, sit inhabilis ad Ordinis suscepti executionem, & superioris susceptionem, ac beneficij, vel officij Ecclesiastici adeptionem) ideoque partus, qui ex ea copula, quam lex Ecclesiastica admittit, nascetur, censetur legitimus: irregularis tamen, iuxta cap. Literas, De filiis Presbyt. vt Sanchez quoque habet in seq. lib. 9. dispur. 38. num. 7. Illegitimus vero erit, si cum mulieris consensu interuenisset separatio, qualis antea descripta est.

Secundum quod notare oportet, est: eum qui natus est illegitimus, legitimum fieri per sequens matrimonium inter patrem, & matrem ipsius, ex cap. 1. & cap. Tanta, Qui filij sint legitimi. Quod quidem procedit etiam si non contingat ipsum matrimonium consummari: quia matrimonium non consummatum, vere est matrimonium.

Aduerte autem primo ex Syluest. in verbo, Legitimus, quæ est. 8. & Couar. in Epitome 4. Decretal. p. 2. cap. 8. §. 2. num. 1. ad hoc tanquam conditionem necessariam requiri, vt quando talis filius concipitur vel nascitur, nec vterque, nec alteruter parentum habeat impedimentum aliquod, propter quod inter ipsos matrimonium nequeat valide contrahi: vt v. g. si nec consanguinei sint, vel affines in gradibus prohibitis: nec vterque, aut alteruter sit coniugatus, aut solempne castitatis vorum emisit, vel sacro Ordine initiatus sit. Si enim adsit aliquod eiusmodi impedimentum, si quis ante procreatus, etiam post matrimonium legitimum inter ipsos parentes habito impedimento contractum, manet illegitimus, iuxta cit. cap. Tanta. Itaque si quis liber ab impedimentis contrahendi matrimonij, per plures annos mulierem coniugatam cognouerit ante, & post mortem mariti ipsius, ex ea que filios susceperit, per matrimonium cum ipsa tandem contractum, filij suscepti post mortem prioris mariti, sunt legitimi: sed suscepti ante eandem mortem, manent illegitimi: nisi excuset ignorantia inuincibilis, qua alter ignorauit alterius impedimentum dirimens matrimonium: vt v. g. qua mulier ignorauit eum cui commiscebatur habere vxorem, vel contra. Facit enim talis ignorantia vt eiusmodi impedimentum non obstat quominus ob legitime contractum postea inter parentes matrimonium, filius habeatur legitimus. Pro quo habetur textus satis expressus in cap. Ex tenore, Qui filij sint legitimi: vbi glossa id notat, & Couar. sequitur in Epitome 4. Decretalium cap. 8. §. 2. numer. 16.

Aduerte secundo, si quo tempore infans concipitur, nullum sit inter parentes ipsius impedimentum matrimonij contrahendi: interueniens postea impedimentum